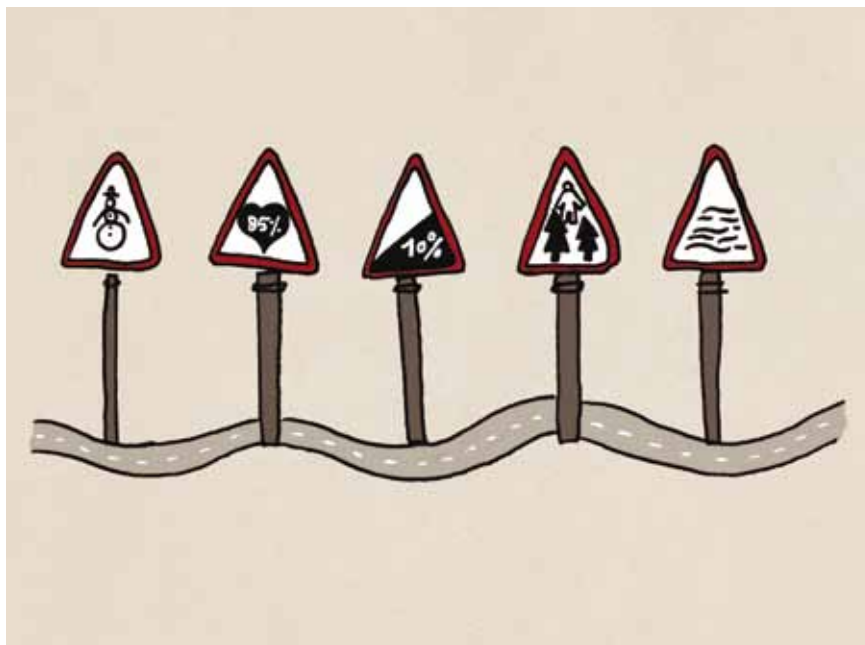

MIST

Ze lijkt wel een sneeuwpop met die grote witte cape om haar enorme boezem. Een sneeuwpop met een pruik van fonkelend folie. Haar mond heeft de vorm van een O. Je kunt er zo een winterpeen in stoppen. De vrouw staat het aanstormende peloton met wijd open mond aan te gapen. Misschien schreeuwt ze ook wel, maar dat kan ik niet horen, want door het onregelmatige asfalt rammelen de fietsen om me heen te veel. Wiebelend op haar tenen strekt ze haar ronde lijf, om het allemaal nog beter te kunnen zien. De O wordt nog een beetje groter. Vlak voor ik haar in vliegende vaart passeer, zie ik dat ze voor een kapperszaak staat. Ah. Dat verklaart de uitdossing. En de stroken rechttopstaand aluminiumfolie in haar haar.

Ik zie alles in de koers. Niet alleen alle details aan de rensters om me heen, maar ook de mensen langs de kant ontsnappen niet aan mijn aandacht – al zie ik ze maar in een flits. Dat pleit misschien niet voor mij, want je zou kunnen zeggen dat ik niet geconcentreerd genoeg ben, maar ik denk zelf dat het juist door een goede focus komt dat ik alles zie. Scherp als een mes. En dat in de razende aanloop naar La Planche des Belles Filles. Er staan veel renners langs de kant van de weg. Fietstoeristen. Dat zie je zo, aan hun scheve helmen en fietsen met zadel en stuur op dezelfde hoogte. We stormen op een man in een Europcar-outfit af. Al vanuit de verte zegt iets aan zijn houding me dat dit niet een Franse wielerfan is. Het lijkt wel een echte. Vlak voor we langs flitsen, kan ik zijn gezicht onderscheiden. Geen twijfel mogelijk. Thomas Voeckler. Mijn razende hart maakt een sprongetje. Ik ben bepaald geen fan van hem, maar Voeckler! Langs de kant van onze koers!

De weg wordt smaller. Het tempo nog hoger. Als je niet beter zou weten, zou je denken dat de finish aan de voet van La Planche ligt. Het lijkt verdorie wel de voorbereiding op een massasprint. M'n goede plekje hier vooraan in het peloton vasthouden, dat is

Illustratie: Saskia Haex

nu prioriteit nummer één. Dat ik met mijn hartslag inmiddels al diep in de rode zones zit, is van later zorg.

We vliegen het dorp uit, de bossen in. Vanuit het loof bij een snelstromend riviertje duikt vlak naast me een donkergroene gestalte op. Wow! Die had ik niet zien aankomen, met zijn schutkleur. Hij licht zijn hoedje, als wil hij de passerende vrouwen groeten. De waanzinnige brul die hij daarbij uitstoot, doet echter vermoeden dat hij ze niet allemaal op een rijtje heeft. Zie ik dat nou goed? Heeft hij maar één oog? Omkijken heeft geen zin meer: we zijn hem al tientallen meters voorbij.

Net als ik denk dat de snelheid echt niet hoger kan, wordt er weer een flinke snok aan gegeven. Mijn scherpe blik verengt zich nu. Ik zie alleen nog de wielen voor me. Hier moet ik blijven. Niet terugzakken. Niet gepasseerd worden. Niet... BOEM. Dit is de voet. En ondanks het verschroeiende tempo wordt er meteen gedemarreerd. Ik ontplof. En zie niks meer. Tot boven. Ik ben me vaag bewust van de mensen langs de kant, vooral in de laatste supersteile meters. Rijendik.

Een muur van geluid. Maar details word ik niet gewaar. Tot ik na de finishlijn op het asfalt neerzak, met mijn gezicht naar de meet. Dan trekt de mist op en zie ik hoeveel mensen er staan, hoor ik wat ze roepen, begin ik langzaam te genieten van de ambiance.

Ik zie alles in de koers. Behalve als ik dood ga. Dan zie ik niks meer. En dat is eeuwig zonde.

Marijn de Vries (33) is profwielrenster voor AA Drink/Leontien.nl Cycling Team en journaliste.